

Overweging zondag 28 oktober 2018 – Zien

Jaar B, 30^e zondag door het jaar

Jeremia 31,7-9 / Hebreëën 5,1-6 / Marcus 10,46-52

In de eerste lezing horen we hoe het volk Israël terug kan keren naar hun land na een lange periode van ballingschap. Iedereen kan terugkeren, van het einde der aarde: de blinden en de lammen, de zwangeren en de barenden. Dat Troostboek van Jeremia betekent dat het beloofde land een land is waar iedereen welkom is, hoe die ook is en uit welke uithoek men ook komt. En waar toekomst is: er is water, vruchtbaarheid, nieuw leven.

Maar wat als je blind bent. Niets kunnen zien, vertrouwen op je gehoor en je gevoel, tastend door het leven gaan, afhankelijk zijn van anderen... Bartimeüs was blind: en in zijn tijd waren blinden vaak verschoppelingen en moesten bedelend door het leven.

Als wij ons vergelijken met Bartimeüs zijn we misschien niet eens zo heel verschillend:

- Hoe vaak gaan wij niet tastend door het leven? Proberen we te doen wat juist is, geen fouten te maken; zijn wij voorzichtig, onzeker.
- Hoe vaak stellen wij ons niet afhankelijk op en bedelen we zelf om aandacht, erkenning en liefde?
- Hoe vaak zijn wij niet blind in uitzichtloze situaties?
- Hoe goed kijken wij eigenlijk om naar een ander, naar een dakloze, een vluchteling?

Voor Jezus zijn we allemaal de moeite waard. Of we nou blind zijn of bedelaar, aan de rand van de samenleving leven of tastend en zoekend op weg zijn.

Bartimeüs voelde aan dat hij bij Jezus moest zijn. Hij zal vast getwijfeld hebben, maar vertrouwde op zijn intuïtie, luisterde niet naar omstanders die hem liefst vermeden of toesnauwden. Hij riep naar Jezus, omdat hij geloofde dat alleen Hij hem kon helpen. En hij riep: "Heb medelijden!" - "Erbarme Dich"; "Heer, ontferm U". Een krachtig gebed.

En Jezus keek naar hem om en zag hem en noemde hem bij zijn naam. Hij kende hem! En toen zàg Bartimeüs: hij zag dat Jezus, God, hem niet vergeten was en naar hem omkeek. Jezus ontfermde zich over hem en hij kon zijn mantel afwerpen, opspringen en zijn oude leven van zich af schudden!

Genezing betekent in dit verhaal niet dat alles wat ons overkomt of waar we aan lijden, teniet wordt gedaan. Bartimeüs bleef niet meer blind in een hoekje zitten, maar bleef wel wie hij was: een arme sloeber – die nu echter niet meer in de slachtofferrol zat, maar overeind kwam, zich durfde laten zien, zich niet meer de minste vond. Dàt was zijn ware genezing. Hij was weer *mens* geworden. Een mens met een pijnlijk verleden, echter met hoop op de toekomst.

En hij ging met Jezus op weg naar Jeruzalem, die stad van vreugde en verdriet. Op weg naar het feestelijke onthaal van Palmzondag, op weg naar het verraad en het lijden en het sterven. Maar ook op weg naar de verrijzenis. Daarmee wil dit verhaal vertellen dat wij het lijden niet *uit de weg* kunnen gaan, maar wel met open ogen, vol vertrouwen *naar die verrijzenis* op weg kunnen gaan. Dat hoe we er ook aan toe zijn, we er toe doen.

Jezus laat ons zien dat het kan: leven *met* het onvolmaakte op weg naar het volmaakte. Als we gelovig roepen om ontferming, om medelijden, dan luistert Hij naar ons. Dan is er ruimte voor ontmoeting, dan voelen we ons gesteund in ons lijden en zijn we niet meer alleen. God is barmhartig en ziet onze waardigheid.

Paus Franciscus zei laatst bij een bijeenkomst (ik citeer): "Twijfel is een uitnodiging om de waarheid te zoeken, om de ontmoeting met Jezus te zoeken. De boodschap van Jezus is nabijheid: Hij ontmoette de Vader in gebed en ontmoette mensen. Hij ontmoette ook zijn vijanden en luisterde ook naar hen." Paus Franciscus roept ons op om daarom in oprechte dialoog met elkaar te gaan.

Ontmoeten, elkaar zien: dat is waar het hier in dit evangelie om gaat. God kijkt naar ons *allemaal* om; Hij maakt geen onderscheid. Laten we daarom ook bij elkaar geen onderscheid maken, ons niet beter voelen dan een ander, hoe de ander er ook aan toe is.

Als we zoeken naar die ontmoeting met elkaar, naar de ontmoeting met Jezus, zoals Bartimeüs ons voordeed, en bereid zijn om Jezus na te volgen, óók op de weg naar Jeruzalem, dan leven we in hoop op een betere wereld waar plaats is voor iedereen. Dan keren we terug uit onze ballingschap en bezien we ons leven met gelovige ogen en kunnen we jubelen van vreugde!

Amen